Sportul Magazin

Concursul „Expediția pionierească"

S-au încheiat, în Capitală, întrecerile sportive din etapa a doua a concursului „Expediție pionierească". Este vorba de un concurs organizat de *Radioteleviziunea Română*, în colaborare cu *Consiliul Național al Organizației Pionierilor*, la care participă — de-a lungul întregului an școlar 1967—1968 — „echipaje" de elevi din clasele V—VIII de la școli din 36 de orașe. Fiecare concurs include cinci probe : două vizează materiile școlare, o probă de istețime, una artistică și *o probă sportivă*.

În prima etapă a „Expediției pionierești" probele sportive au avut loc separat, în diferite localități. Acum, în etapa a doua, sportivii școlilor din cele 12 orașe cîștigătoare au fost invitați la București. Întrecerile : *ștafete combinate, concurs de orientare turistică* și *tetratlon atletic*.

Au debutat, cu primele manșe ale ștafetelor, echipele din Hunedoara, Medgidia și Șimleul Silvaniei, din Galați, Sighișoara și Bîrlad. Primii pași au fost făcuți în... saci, spre hazul susporterilor, pentru ca apoi cursa să capete un ritm din ce în ce mai susținut, palpitant chiar pe ultimii metri. Ștafetele combinate au cuprins elemente de cățărare, sărituri, aruncare la țintă, trecerea obsacolelor... Cel mai mult a dat de furcă concurenților aruncarea mingii de baschet la coș, avansul realizat aici dovedindu-se hotărîtor.

Concursul de orientare turistică a prilejuit o interesantă și, de asemenea, strînsă confruntare sportivă, dar și de istețime și îndemînare între echipele din Arad, Constanța și Dej.

Tetratlonul atletic a reunit pe Stadionul Tineretului sportivi din Tîrnăveni, Suceava și Baia Mare. A fost poate cea mai spectaculoasă dintre cele patru probe. La alergări s-au dovedit mai buni băieții din vechea cetate de scaun a Moldovei ; la săritura în lungime rezultatele au fost echilibrate, pentru ca la aruncarea mingii de oină — fete — să conducă detașat sportivele din Tîrnăveni. În sfîrșit, la săritura în înălțime, ștacheta a fost pentru ultima oară înălțată pentru un băiat din Baia Mare.

Ca la oricare competiție sportivă, arbitrii oficiali au calculat în final punctajul realizat de fiecare echipă și au stabilit clasamentul în cele patru probe. Numai că rezultatele, spre deosebire de alte competiții sportive, vor fi comunicate mai tîrziu marelui public (a se citi în cazul nostru „micului public"). Transformate în note, aceste rezultate contează, așa cum am mai spus, pentru etapa a doua a concursului *„Expediție pionierească"*, adăugîndu-se notelor obținute de școlile concurente la celelalte probe.

I. MARGULIUS

„Careul magic" K.O. ÎN REPRIZA A 3-a

Azi, 31 martie, vom urmări pe micul ecran meciul de box disputat la New York în ziua de 26 iunie 1959, între Floyd Patterson — campion mondial la toate categorile — și challengerul său oficial, suedezul Ingemar Johansson.

Ce reprezentau acești doi pugiliști atunci ?

Floyd Patterson — născut la 4 ianuarie 1935 — a debutat în marea competiție pentru amatori „Mănușa de aur", în anul 1951, și a cucerit primul loc la categoria mijlocie. În 1952 face parte din echipa olimpică a S.U.A. și cîștigă medalia de aur la Helsinki, învingîndu-l în finală prin K.O. în prima repriză pe Vasile Tiță. Apoi, trece la profesionism și susține pînă la 30 noiembrie 1956 31 de meciuri, dintre care cîștigă 30 (21 prin K.O.) La 30 noiembrie 1956 devine campion mondial la categoria grea, cu victoria prin K.O., în repriza a 5-a asupra lui Archie Moore. Patterson și-a apărat cu succes titlul de patru ori pentru ca apoi, spre surprinderea generală, în cea de a 5-a întîlnire să fie învins prin K.O. de Ingemar Johansson, pierzînd astfel centura de campion mondial. Este meciul pe care îl vom vedea astăzi.

Peste un an, la 20 iunie 1960, Patterson va recuceri titlul, învingîndu-l pe Johansson, tot prin K.O. Această victorie a fost confirmată de cel de al treilea meci dintre cei doi boxeri, care s-a încheiat prin scoaterea din luptă a lui Johansson.

La 25 septembrie 1962, în meciul cu Sonny Liston, Floyd Patterson va pierde titlul mondial, fiind învins prin K.O. în prima repriză. Revanșa dintre ei avea să cunoască același deznodămînt. Patterson a mai încercat, la 22 noiembrie 1965, să recucerească titlul mondial, dar a fost învins prin K.O. în repriza a 12-a, de Cassius Clay.

Ingemar Johansson s-a născut la 22 septembrie 1932. Și el a participat la Jocurile Olimpice de la Helsinki, unde a ajuns în finală, la categoria grea, fiind învins prin descalificare pentru ...fugă din fața adversarului. A debutat la profesionism la 5 decembrie 1952 și a susținut pînă la data cînd a atacat centura lui Patterson 21 de meciuri, cîștigîndu-le pe toate.

În 1964, Ingemar Johansson s-a retras din ring abandonînd titlul de campion european la categoria grea, pe care îl deținea în momentul acela.

Florea STANOMIR
antrenor de box

DUMINICILE UNUI NESPORTIV

ESCU ȘI OMUL DE CULTURĂ

Un confrate mi-a șoptit la ureche deunăzi, cu discreția obligatorie în confidențele de acest fel, că un alt confrate, să-i spunem Escu, socotește semnătura mea săptămînală în coloanele unui ziar sportiv „în stare să compromită pe un om de cultură" !

N-am mai ridicat de astă dată din umeri, cum mi-e obiceiul, nici n-am spus guarda e passa *(privește și treci), cum am învățat de la Dante că e bine să faci cînd spiritul hidos al birfei îți dă tîrcoale cu miasmele-i inecăcioase. M-am oprit, dimpotrivă, în poziția de „en garde", meditînd o clipă ce trebuie să-i răspund grijuliului meu confrate, care prin confratele cu mîncărime de limbă, încearcă să-mi atragă luarea aminte asupra obligațiilor ce le-ar avea, chipurile, în contextul contemporaneității, un „om de cultură". I-am spus, așadar, după clipa de meditație, că mă îndoiesc sincer că Escu ar fi în clar cu implicațiile noțiunii pe care, atribuindu-mi-o, încearcă totdeodată să mi-o conteste. Secolul nostru e stăpînit, neîndoios, tot mai mult de mitul specializării, vertiginoasa evoluție a științelor și a tehnologiilor reclamă, de fapt, unilateralizarea preocupărilor în numeroase domenii de activitate. O curiozitate mereu regenerată diversifică neîntrerupt ramurile profesionale, care, sub accentul greu al realității, își află fiecare rațiunea de existență. Oare, acest proces firesc al dezvoltării umanității poate să anuleze aspirația spiritului nostru de a îmbrățișa aspectele multiple ale vieții și culturii, fie și din înălțimile de unde amănuntele nu se mai văd și de unde preciziile cvantice nu mai pot fi sesizate ? Pe frontispiciul universității arabe din Cairo scrie, de peste patru secole :* „Chimia e importantă, dar Allah e mai important". *În concepția celui ce-a pus să se graveze cuvintele acestea, Allah nu e atît un zeu, cît e admirabila diversitate a lumii, fața multiplă a realității, ideile care călăuzesc umanitatea.*

Între aceste idei se află, de peste două mii de ani, și ideea cultivării corpului, spre a face dintr-însul un înveliș ager, sprinten și frumos al agerului, sprintenului și minunatului spirit omenesc. Chestia aceea, banalizată prin lozinci școlare, cu mens sana *nu era chiar atît de banală în concepția romanității mediteraneene. Iar sporturile de azi nu sînt nici ele de excomunicat, undeva, în afara sferei culturii, fiindcă, în ultimă instanță, cultura cuprinde infinita varietate a manifestărilor și activităților omenești, cărora tocmai sportul și sportivitatea — contemplate la modul ideal, cum o face omul de cultură, despre care confratele meu Escu pare să nu știe nimic — le împrumută o particulară prospețime, căldură și strălucire.*

Dar Escu, grijuliul meu confrate, care nu e om de cultură decît prin nodul impecabil al cravatei și prin ireproșabila-i mediocritate de gîndire, nu are de unde să știe toate acestea. Și nu are de unde să știe că un poet oriental spunea, acum un mileniu și jumătate, că scrie cu voluptate pe hîrtie fină ; că scrie, la nevoie, cu aceeași voluptate, chiar pe hîrtie mai proastă ; că, dacă i-ar lipsi și asta, ar scrie nu mai puțin fericit pe frunze de bambu, pe-o scîndură aspră, fie și pe propria-i unghie. Ar scrie, fiindcă are de spus cîte ceva, mărunt cît firul de iarbă și mlădios tot ca dînsul, semenilor săi.

Iaca, dragă Escule, de asta scriu și eu. Scriu chiar și-n „Sportul", care e organul de presă a sute de mii de tineri și mai puțin tineri, îndrăgostiți de mișcarea care e viață. Și e, în același timp, și o părticică a culturii.

George SBÂRCEA

CÎND MARTIE SE DUCE...

O, fotbalul —
iubire,
controverse,
iluzii
vechi și noi
peste gazon,
nod gordian reeditat
aevea,
concretizat
savant într-un... balon.

O, fotbalul —
capricios ca marea
— cînd leneșă,
cînd prinsă în furtuni —
cu naufragii și catarge frînte
și cu speranțe-n niște sorți
mai buni...

O, fotbal,
cu emoții în etape,
cu fluierat de-arbitru
ca un... tril,
să nu fii azi, cînd martie
se duce,
o păcăleală de... întîi april !

Mircea BONDA

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

Amintirile și îndemnurile acad. Miltiade Filipescu

De pe crestele carpatine, spre înfricoșătoarele atracții ale Himalaiei

Doctor docent în științele geologice-mineralogice, profesor șef de catedră la Universitatea din București, profesor emerit și autor al unor lucrări în domeniul paleontologiei, petrografiei rocilor sedimentare și al stratigrafiei, încununate cu Premiul de Stat, academicianul MILTIADE FILIPESCU abordează cu egală competență și discuțiile despre sport.

Sînt de fel din Burdusaci, un sat pierdut în sălbăticul peisaj al Văii Zeletinului. Copilăria la sat se deosebește de cea de la oraș. Umbletul, contactul cu natura, cățăratul în copaci, vînătorile pentru a prinde pasărea vie concură direct la educația și formarea predilecțiilor. Nu trebuie să lipsească nici călăria, deșeuată, și înotul rudimentar, dar excelent mijloc pentru întărire.

Viața de gimnaziu, apoi cea de liceu, sedimentează o mentalitate : necesitatea rațională a unui exercițiu fizic.

De la echilibrul pe pălimarul casei părintești, flăcăul trece la aparatele unei săli de gimnastică și de la fuga din care vrea să fișnească precum din flintă, tînărul ajunge la alergarea cronometrată, metodică, pe pista unei baze sportive, mai rară pe vremea generației mele, prezentă pe lîngă fiecare liceu, azi.

Cu aceste înclinații și obișnuințe, între care oina, ca pe fiecare flăcău venit de la țară, m-a încîntat, m-a pasionat, — am rămas fidel celor două preocupări care mi-au călăuzit drumul în viață : studiul și exercițiul fizic.

Astfel, student al Universității din București, am devenit unul dintre cei mai stăruitori turiști montani într-o epocă în care munțele era pentru cei mai mulți numai pretext de admirație a frumosului, a măreției, de prețuire de la distanță, din litografii și fotografii...

Prin geograful Mihai Haret, cititor valoros al mișcării noastre turistice și alpine, am participat la toate manifestările în materie și am constituit, la Universitatea din București, în acea perioadă dintre 1921—1928, cercuri și grupe, înjghebări în munți, în frumusețile naturale, pentru că nu concepeam că un viitor profesor de geografie sau de științe naturale și-ar putea iubi meseria propovăduind doar de la catedră ceea ce trebuia să cunoască și pe viu, să trăiască cu adevărat, mai ales în acele începuturi de viață profesională în care personalitatea e în plină formare.

Am participat astfel la inaugurarea celei dintîi case de pe Bucegi, acea vestită „casa de pe Cocora", din fața peșterii Cocora, în anul 1924. Au trecut 44 de ani de atunci, aproape o jumătate de veac, dar momentele acelei intime solemnități continuă să pulseze cu căldura actualității în fața mea, în ființa celor care am rămas de atunci, căci se marca un început și se așeza piatra de temelie, nu a unor ziduri, ci a unui crez...

... Bucegii, Parîngul, Ceahlăul, Retezatul, Munții Apuseni, Carpații Orientali, și-apoi Pirineii, Alpii, Tatra se înscriu printre itinerariile parcurse de mine, atît în excursii de inimă cît și în drumeții de cercetare științifică, de interes profesional, în 47 de ani de viață profesională...

Cu o expediție de 30 de doctori în paleontologie și stratigrafie, la care s-au adăugat drumeți, unii pasionați, alții ca auxiliari științifici, am urcat pînă la 3000 m. pe munții din lanțul Himalaiei, în regiunea Darjeeling, din India, acolo unde piscurile ating 8888 m înălțime.

Convorbirea aceasta mă aduce în situația de a-mi face un bilanț al drumeției și constat, cu plăcută surprindere, că am parcurs pe povîrnișuri și creste de munți, mai bine de 150 000 km., ceea ce ar face de aproape patru ori înconjurul pămîntului cu piciorul.

La vîrsta mea — am 67 de ani — desigur, cifra drumeției începe să fie o performanță pe care o alătur sportului românesc, cu care eu îmi dotez un patrimoniu în care socot că ceea ce am cercetat în domeniul geologiei n-aș fi putut înfăptui fără acest aliat, pentru mintea și trupul meu, care e exercițiul fizic, drumeția.

Vigoarea mea fizică, ce-mi oferă nu numai satisfacția unei sănătăți depline și a mobilității care mă animă, îmi îngăduie să rămîn o pildă activă pentru studenții mei, întotdeauna între ei, nu numai în laborator, în sala de curs, în aulă, ci și cutreierînd potecile pe unde nevoile experiențelor, ale colectării de materiale de studiu, lecțiile practice, ne poartă — este rezultatul exercițiului, al vieții în aer liber, pe care am practicat-o de timpuriu, din începuturi.

Nu încerc o pledoarie pentru drumeție, dar, să știți, consider că nu se poate concepe ideea de naturalist — biolog, geolog, geograf — fără ca în prealabil și simultan cu dezvoltarea cunoștințelor sale, studentul să nu practice drumeția, să nu fie prezent în flora, în fauna, în lumea rocilor și a dotației autentice. De aici, de la cunoașterea realităților izvorăște și frumosul, însăși poezia care nu trebuie să lipsească nici în știință.

Bunăoară, credeți că un drumeț, oriunde l-ar aduce viața, poate uita văpaia unui asfințit, lirica unui răsărit sau murmurul unui firicel de apă pe care îl cunoaște sus, acolo, între pietrele înălțimilor montane și masele îl știu abia sub numele și în dimensiunile riului ce alunecă leneș în cîmpie ?

Auriul clar din depărtările Everestului pe care l-am luat cu mine, după cum, în seara aceleiași zile am urmărit, uluit, fenomenul de soare ce se reflecta de pe Canceanga, acoperit de ghețari, pînă la 80—100 km, în timp ce jos, în vale, bezna stăpînea întregul ținut, se păstrează în conștiința mea și a celor ce au avut privilegiul imaginii, nu numai ca o odă închinată frumuseții și măreției naturale, dar și ca un îndemn, o continuă dorință vie spre noi cunoașteri, către meditare în natură.

„Ai rămas țăran" — îmi spun, uneori, eu însumi, „căci prea vrei să vezi dintr-o privire tot cerul, prea vrei să cuprinzi continuu sub tine, pămîntul, în locul asfaltului și al mirosului de benzină pe care ți le-a hărăzit viața de orășean". Dacă a iubi natura, dacă a-i înțelege farmecul și a-i păstra neștirbite atributele înseamnă a fi țăran — răspund tot eu, în acest ciudat dialog — subscriu cu ambele mîini, irevocabil și definitiv, și-mi depun chiar buletinul de populație de orășean pentru a-mi relua calitatea de om al satului...

... Drumul pe poteci calme, liniștite, înpenii, ierburile, vegetația de munte sînt daruri nehărăzite sedentarilor. De aceea, eu adresez și prin ziarul dv., acum, un sincer îndemn către tineretul nostru, să colinde, să-și cunoască țara și bogățiile ei, printr-o drumeție care trebuie să stea la baza studiului și a muncii, a bucuriei de a cunoaște nou și de a ști să-l prețuiești. Nu e sportiv cu adevărat cel ce stăpînește iscusința boxului sau a fotbalului, chiar de reușește să ridice tribunele în aclamații pentru sine, dacă nu-și cunoaște țara și frumusețile ei, dacă nu a trăit efortul unui urcuș și emoțiile unei coboriri, dacă n-a privit, de sus, toată acea măreție care se numește peisajul montan, marea încîntare pentru ochi, pentru minte, pentru suflet, pentru făptura vie.

... La vîrsta mea, pe ploaie sau în arșiță, pe zloată sau în adierea dimineților de mai, chiar în mediul orașului, o oră de umblet la începutul zilei și alta la încheierea ei, — ieșiri pe munte sau la cîmpie, dese, tot mai dese, iată ce integrez eu în modul de viață, și roadele le simt, le trăiesc, înviorător pentru trup și întremătoare pentru intelect, ca aburul de pîine caldă pe care mama o frîngea cînd o scotea din țestul ogrăzii părintești, acolo, la Burdusaci, în sălbăticul Vale a Zeletinului. Așadar, toți la drum, sus, tot mai sus, spre frumusețile României, către darurile cu care natura a înzestrat pămîntul patriei noastre !

Astfel, și-a încheiat amintirile de sportiv, printr-un inimos îndemn, academicianul profesor Miltiade Filipescu, geolog erudit și peregrin neobosit, care îmbină utilul cu plăcutul și frumosul cu întrematorul, în serviciul științei și al sportului, în folosul vieții.

V. FIROIU

VARIETĂȚI

S-A ÎNTÎMPLAT ÎN BRAZILIA...

Nu toți arbitrii se... sperie de public, se lasă insultați și terorizați uneori de-a lungul unui meci întreg. „Cavalerii fluierului" din Brazilia fac și ei dovada că au temperament latin !

Recent, cu prilejul unui meci disputat în localitatea Lajeado din statul Rio Grande (Brazilia), arbitrul jocului, Manolo Antario, enervat de insultele la care era supus de către un grup de spectatori de la peluză, a scos un mic revolver pe care îl purta în buzunarul de la chiloți, trăgînd un foc asupra unuia dintre spectatorii care îl înjuraseră. Acesta a fost rănit destul de grav.

Firește, arbitrul a fost arestat.

MANAGERUL

În S.U.A., un nou boxer a apărut pe firmamentul categoriei semimijlocii : Roland Pryior. El a susținut 6 meciuri, obținînd tot atîtea victorii, dintre care 4 prin K.O.

Este interesant să facem cunoștință cu managerul lui Roland Pryior. Acesta nu este altul decît... tatăl său. Robert Pryior, ministru al cultelor.

Robert Pryior este convins că fiul său va ajunge campion mondial, în 1969. Și, cum de 13 ani este pastor la „biserica iubirii" din Pittsburg, are prilejul să se și roage pentru realizarea acestui țel.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

N. PAVEL și M. CAPCIANU, COMUNA MIJA. — 1) Lovitură de la 11 metri. Șut și... bară ! Fotbalistul care a executat lovitura nu poate relua balonul, căci ar însemna că joacă mingea de

două ori. N-ați știut acest lucru ? Nu e așa de grav. N-a știut nici Voinea. Dv., măcar n-ați jucat niciodată în echipa națională !... 2) Reformulați întrebarea, precizînd dacă e vorba de o lovitură de la poartă sau de o fază obișnuită de joc.

GH. POCSAN, PETRILA. — Ați pierdut pariul : în 1966, Ludovic Talpai, care joacă actualmente la Jiul, a făcut parte din formația Crișului, care atunci activa în categoria A. Socoteați că aveți de-a face cu un debutant ? La 26 de ani (îi împlinește la 24 noiembrie), nu prea era de crezut !

I. TODORAN, GHERLA. — Vine o vreme cînd nimeni nu-și mai ascunde vîrsta. Nici măcar femeile ! Așadar, datele publicate de noi sînt riguros exacte : marele portar spaniol, Ricardo Zamora, s-a născut la 21 ianuarie 1901.

AUREL PROCA, GIURGIU. — Cel de-al doilea meci dintre Joe Louis și Max Schmelling, încheiat cu victoria prin K.O. în prima repriză a lui Louis, nu va putea fi vizionat în cadrul emisiunii de televiziune „Careul magic". De altfel, meciul n-a durat decît 2 minute. Pînă să-și potrivească operatorii cinematografici aparatele, s-a și terminat ! Paul Ochialbi ne-a informat că vom vedea, în schimb, alte două întîlniri interesante : Rocky Marciano — Joe Louis și Cassius Clay — George Chuvalio.

CONSTANTIN PANTIRU, MOINEȘTI. — Aristică Ghiță, portarul echipei de fotbal Dinamo Bacău, s-a născut în București. Să vă spun și cînd : la 15 iunie 1940. Dar, cum au trecut 8 ani de cînd activează la Bacău, noi, bucureștenii, nu mai avem nici un fel de pretenții !

MIHAI BEURAN, BUCUREȘTI. — V-a surprins plăcut jocul lui Dan Coe, pe care l-a practicat după ce Dumitru Nicolae îl lovise pe Ionescu : calm, corect, disciplinat. Să batem în lemn !

B. MIHAI, BRAȘOV. — Meciul de fotbal Italia — România, disputat anul trecut la Neapole, a fost condus de arbitrul vest-german Schullenberg. Am fost și noi supărați pe el din cauza golului dubios al lui Mazzola, dar... ne-a trecut !

MIHAI ION, BRĂILA. — Mărturia mea este în favoarea dv : cele două meciuri disputate de Dinamo București și T.D.N.A., în cadrul Cupei Campionilor Europeni, s-au încheiat cu următoarele rezultate : 1—8 — la Sofia 3—2 — la București.

PETRICĂ BOLDEA, BUCUREȘTI. — Mă îndoiesc că poezia dv. „Sportivule", ar putea contribui la redresarea fotbalului nostru. De altfel, în ceea ce privește calitatea, sînt cam la fel !

MARIAN TRUȘCĂ, S.M.T., OLARI. — Carol Crăiniceanu a terminat — era și timpul ! — cu toate „intemperiile" — accidentări, boală — care l-au împiedicat să joace atîta timp. Sperăm să-l revedem în formația echipei Steaua. Să vă dau și celelalte amănunte : are 29 de ani și este tatăl a două fetițe : una de 4 ani și cealaltă de 7.

TACHE BĂRBULESCU, PITEȘTI. — Înălțimea lui Gabriel Rakși, de la A.SA. Tg. Mureș : 1,66 m.

GICU CUMPĂCEANU, POCIOVALIȘTEA. — Să vă spun drept, nu știu cum s-au făcut calculele electronice care aveau să arate că cel mai bun boxer al tuturor timpurilor a fost Rocky Marciano, învingător în „finală" prin K.O. asupra lui Jack Dempsey. Calculele acestea sînt cît se poate de relative. Singurele calcule exacte au fost cele ale... organizatorilor, care au încasat atîția bani încît și-au permis să ofere un premiu de 10 000 de dolari învingătorului — lui Rocky Marciano.

Ilustrații de N. CLĂUDIU

CU RAPIDIȘTII ÎN VIZITĂ LA „ARTA GRAFICĂ"

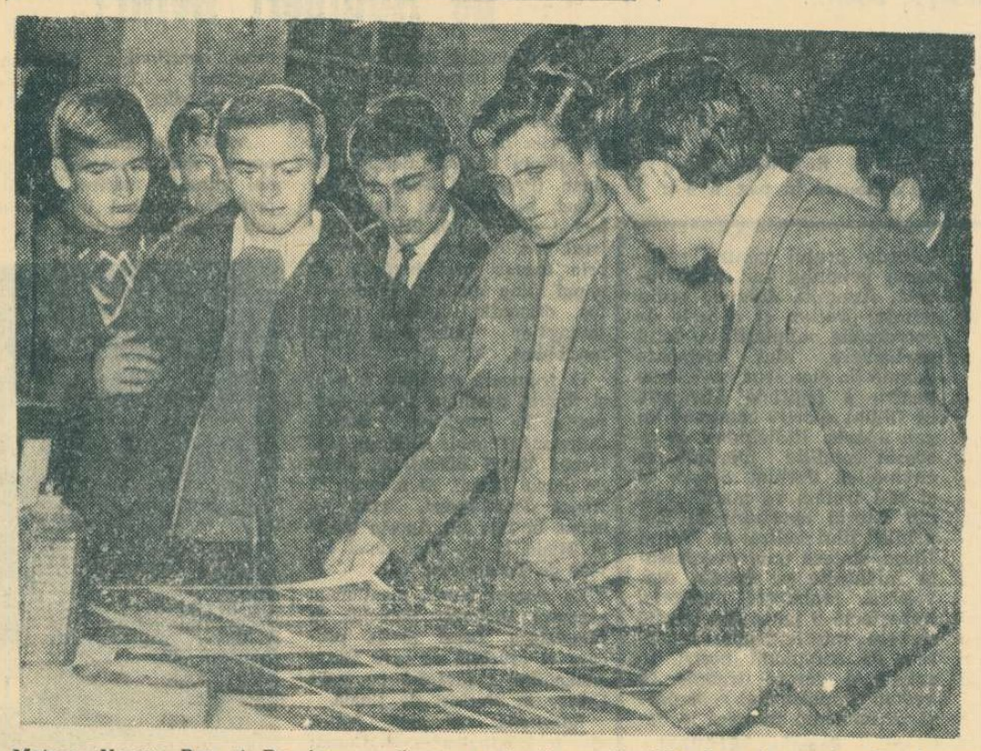

Motroc, Neagu, Pop și Dumitru urmăresc cu atenție explicațiile date de gazde Cît despre frumusețea reproducerilor executate aici vorbesc de la sine privirile lor admirative

Foto : V. BAGEAC

Vineri, „Arta grafică", întreprindere poligrafică din București a cărei faimă a depășit de mult granițele României, a găzduit — și ce frumos a găzduit ! — pe fotbaliștii clubului Rapid. După o scurtă alocuțiune, în care directorul întreprinderii, tov. Victor Cristea, a prezentat giulești-lor specificul muncii și realizările colectivului pe care-l conduce, lotul rapidist, mai puțin Ionescu și Năsturescu, absenți din motive fortuite, a vizitat secțiile întreprinderii.

Aplauze, strîngeri de mînă, autografe, multe autografe, promisiuni și uneori — mai rar, e drept ! — mici reproșuri („dacă nu driblai în careu, Dane !"). Toate secțiile erau împînzite cu „urări" : „Hai Rapid !", „Bine-ați venit, campionilor !" etc.

Cel mai solicitat a fost Nicky Dumitriu, care a împărțit în stînga și-n dreapta autografe, cu aceeași dărnicie cu care duminică a potrivit catetele și ipotenuzele triunghiului Dumitru — Ionescu — Dumitriu. Mai rezervat părea antrenorul Valentin Stănescu, a cărui fizionomie părea apăsată de presiunea atmosferică a Văii Jiului...

Înainte de plecare, în sediul comitetului sindical, gazdele au înmînat giuleștenilor mici amintiri, splendide caligrafii migălite de muncitorii întreprinderii. În tabăra rapidistă, două prezențe intrate în obișnuință : artista poporului Ioana Radu și simpaticul actor de estradă Ciupi Rădulescu-Rapid, care, ce să vă mai spun, se recomandă singur ! Ultimul, mulțumind pentru cordiala primire făcută, a încheiat : **„Cuvintele sînt de prisos. Băieții vor răspunde la Petroșeni !"** Și o voce din mulțime : **„dacă luăm „două" în Valea Jiului, atunci participăm..."** Cum s-ar zice, mai sînt încă speranțe...

Și din nou aplauze, strîngeri de mînă, promisiuni.

Ov. IOANIȚOAIA

P.S. La secția „legătorie" o lozincă : „Și la toamnă să veniți, și-atunci campioni să fiți !" Nu s-ar zice că n-au simțul rimei lucrătorii de la „Arta Grafică" !